

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A fémfalak mögötti tavasz**

1. A fémfalak mögötti tavasz

Nagyóska

Az ajtó surrogva záródott be mögöttük, kirekesztve a folyosó hűvös és gépies zajait, de a fülkében maradt nehéz csendet nem tudta eloszlatni. A nagymama az apró fémlemezről készült asztal mellett állt, keze még mindig remegett a vizesedény peremén. Szemében a rideg neonfény nem a kolónia fegyelmét tükrözte vissza, hanem egy régmúlt, aranyló naplemente melegségét, amiről még az ő nagyszülei meséltek egykor, réges-régen.

Alinda halk léptekkel lépett közelebb, arcán a fiatalok tiszta, még meg nem tört aggodalmával. Nem kérdezett semmit, mert tudta, hogy ebben a világban a szavaknak túl nagy súlyuk van, és a falaknak is fülük – vagy inkább szenzorai – vannak. Ehelyett finoman rátette apró, meleg tenyerét az idős asszony eres, megfáradt kézfejére. Ez a parányi érintés híd volt közöttük, egy láthatatlan kapocs, ami dacolt a kinti világ fagyos racionalitásával.

– Csak egy darabka eget akart adni neked, Nagy – suttogta Alinda, hangját a szellőzőrendszer halk durombolásához igazítva. A nagymama mélyet sóhajtott, és a szigorú arcvonásai egy pillanatra teljesen felengedtek. Végtelen gyengédséggel nézett a lányra, olyan tekintettel, amit semmilyen mesterséges intelligencia nem lett volna képes kiszámítani vagy leutánozni.

– Tudom, kicsim – suttogta az idős asszony, az elfeledett, régi becézést használva. – De itt a szeretet olyan jelzőfény, ami vonzza a ragadozókat. Ha az Őrszemek észreveszik, hogy a szívünk gyorsabban ver valaki másért, mint a pedálokért, átprogramoznak minket. Elveszik tőlünk az egyetlen dolgot, amit nem tudnak energiává alakítani: az emlékeinket.

Leültek a szűk fekhely szélére, szorosan egymás mellé húzódva. A nagymama újra mesélni kezdett, de most nem a nagy gépekről vagy a letűnt technológiáról, hanem a régi vasárnapokról, amikor az emberek csak úgy sétáltak a fák alatt, felesleges célok nélkül, egymás kezét fogva. Hangja puha, meleg takaróként vont be a fülke rideg falait, és Alinda elhitte, hogy a fémfalakon túl, valahol mélyen, még mindig létezik a tavasz.